

2. neděle postní

Liturgické texty

1. čtení: Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Žalm 116,10+15.16-17.18-19

2. čtení: Řím 8,31b-34

Evangelium: Mk 9,2-10

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?

Dnes slyšíme tato útěšná slova: "*Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*" Svatý Pavel se snaží povzbudit křesťany v Římě. Povzbuzení ovšem potřebuje ten, kdo zrovna prožívá nějaké těžké období, nějakou zkoušku. V Římě zuří pronásledování křesťanů. Mnozí z nich završí svůj život jako mučedníci. Možná jste četli román "Quo vadis" od Henryka Sienkiewicze. Na pozadí zamilovaného příběhu je v něm plasticky vykreslené pronásledování v Římě za císaře Nerona. Také svatý Pavel zde dojde mučednické smrti.

"*Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*" - toto zjištění je vždy vykoupeno zkouškami a utrpením.

Vždyť sám Kristus Ježíš přece zemřel - tak pokračuje svatý Pavel k Římanům. Zemřel a vstal z mrtvých a i nadále se za nás přimlouvá. Posiluje nás, protože potřebujeme posílit.

Podobný obraz vidíme i v prvním čtení. Abraháмова oběť jeho syna, jeho jediného syna, Izáka, je ve skutečnosti zkouškou. To však Abrahám předem neví. Jak ale poznamenává svatý Pavel, Abrahám věřil, že Bůh má dost moci a že mu třeba i může syna vzkřísit. Tuto myšlenku nakonec rozvádí ve stejném listě Římanům, jen o čtyři kapitoly dříve. Když se vcítíme do situace, ve které byl Abrahám, zjistíme, že to vůbec neměl snadné. Musel Bohu věřit úplně naslepo, bez jakýchkoli průběžných útěch. Víme, že udělal správně. „*Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel.*”

Evangelium druhé postní neděle tradičně představuje Pána Ježíše proměněného a zářícího před apoštoly. Tato událost se stala "na cestě do Jeruzaléma, kde bude Syn člověka zabit." Učedníci potřebovali všechnu sílu, aby se nad svým Pánem a přítelem nepohoršili a neodpadli od něj. A Pán Ježíš jim tuto útěchu a sílu dává. Děje se tak o samotě. Celá scéna připomíná vytržení a pohroužení do modlitby. Jako by se zastavil čas. Díky tomu apoštolové vidí "za přirozenou slupku reality." Ano, Pán Ježíš, narozdíl od Izáka, zemře. Ale to zároveň umírá Syn člověka a Syn Boží. A proto není ještě konec. Vždyť Boha nelze zabít. A "*Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*"

Nedivme se, že na nás musejí přicházet všelijaké zkoušky. Je to nutné, jinak by se naše víra neměla šanci projevit ani růst. Podobně jako první křesťané byli zkoušeni, často až k mučednické smrti - k nesmrtelné koruně vítězství a slávy, tak i my musíme procházet zkouškami. Odpovídejme na zkoušky modlitbou. Hlubokým a důvěrným ponořením se do Boží přítomnosti. Důvěřujme nikoli sobě, ale Bohu - jako Abrahám. Bůh nám dá prohlédnout za slupku vnějšího zdání a tak nás posílí, abychom vytrvali.

P. Karel